2026 RT COMPETITION TR

AB'nin kökenleri İkinci Dünya Savaşının küllerinden doğmuştur. İnsanlık tarihinin en ölümcül savaşından sonra, Batı Avrupa liderleri iş birliğine, ekonomik dayanışmaya ve ortak değerlere dayalı yeni bir yol arayışı na girdiler. Ana fikir, ticaret ve ortak refahla birleşecek ülkelerin birbirine savaş açma olasılığının daha düşük olacağıydı. Bu vizyon, bin dokuz yüz elli bir yılında Belçika, Fransa, Batı Almanya, İtalya, Lüksemburg ve Hollanda olmak üzere altı kurucu ülke tarafından Avrupa Kömür ve Çelik Topluluğunun kurulmasıyla şekillendi.

Savaşın temel kaynakları olan kömür ve çelik üretimini birleştirerek bu ülkeler ekonomik entegrasyon ve barış için zemin hazırladılar. Bir sonraki ö nemli adım, bin dokuz yüz elli yedi yılında Avrupa Ekonomik Topluluğunu kuran Roma Antlaşması ile geldi. Bu antlaşma, daha de rin ekonomik iş birliğine dayalı bir ortak pazar ve gümrük birliği kurmayı amaçlıyordu. Birkaç on yıl içinde kademeli olarak genişleyerek bin dokuz yüz yetmiş üçte Danimarka, İrlanda ve Birleşik Krallık, bin dokuz yüz seksen birde Yunanistan, bin dokuz yüz seksen altıda İspanya ve Portekiz ve sonra bin dokuz yüz doksan beşte Avusturya, Finlandiya ve İsveç de dahil oldu.

Bin dokuz yüz seksen dokuzda Berlin Duvarının yıkılması ve bin dokuz yüz doksan birde Sovyetler Birliği'nin dağılması, Avrupa tarihinde yeni bir sayfa açtı. Uzun süredir demir perdeyle ayrılmış olan Orta ve Do ğu Avrupa ülkeleri, Avrupa'ya dönme konusunda güçlü bir istek bildirdiler. Sadece ekonomik faydalar değil, ek olarak üyeliğin vadettiği demokratik değerler ve kurumsal istikrarı da aradılar.

Bin dokuz yüz doksan üç tarihli Maastricht Antlaşması, Avrupa Ekonomik Topluluğunu resmen Avrupa Birliği’ ne dönüştürdü ve dış politika, güvenlik ve adalet alanlarında yeni iş birliği biçimleri getirdi. Bu yeniden markalaşma hem daha geniş kapsamlı hem de daha derin bir entegrasyondu. Genişleme artık yan proje değildi. Merkezi bir hedef haline geldi. Bir Mayıs iki bin dört, Avrupa tarihinde belirleyici bir an oldu. O gün on ülke AB'ye katıldı. Bu yeni üyeler içinde Kıbrıs, Malta, Baltık ve Balkan devletleri ve Orta Avrupa ülkeleri vardı. Büyük patlama genişlemesi olarak bilinen bu olay, toprak, nüfus ve çeşitlilik açısından tek seferdeki en büyük katılımdı.

Bu olaya giden yol uzun ve karmaşıktı. Bin dokuz yüz doksanlarda, aday ülkelerin katılım i çin tamamlaması gereken Kopenhag kriterleri belirlendi. Bunlar arasında istikrarlı demokratik kurumlar, işleyen bir piyasa ekonomisi, hukukun üstünlüğü, insan haklarına saygı ve yeni yasal

düzenlemeleri benimseme ve uygulama yeteneği yer aldı. On üyenin eklenmesi son derece sembolikti. Avrupa'nın soğuk savaş bölünmesinin resmen sonu nu ve bir kıtanın yeniden birleşmesini simgeliyordu. Birçok Orta ve Doğu Avrupa ülkesi için üyelik, on yıllarca zorla ayrıldıkları Avrupa ailesine dönüş demekti.

Üye sayısının artması, pratik zorluklar da ortaya çıkardı. Eski ve yeni üyeler arasındaki ekonomik farklar önemliydi. Batı Avrupa hükümetleri, işçi göçünü sınırlamak için geçiş dü zenlemeleri getirdi. Kurumlar, bütçeler ve politikalar, yeni gelenleri karşılamak için ayarlanmak zorunda kaldı. Bu sorunlara rağmen, genişleme kapsamlı bir başarı olarak görülüyor ve bölgede istikrar, büyüme ve demokratikleşme sağlıyor. Genişlemenin sonraki dalgası, bir Ocak iki bin yedide Bulgaristan ve Romanya'nın kabulüyle geldi. Komünist rejimlerden çıkan bu iki ü) ke, iki bin dörtteki örneklerine göre daha güçlü zorluklarla yüzleşti. Katılımları, özellikle yönetim, yolsuzluk ve hukukun üstünlüğü için yoğun bir inceleme geçirdi.

Bu endişeleri gidermek için, ülkelerin reform sözlerini yerine getirmeye yardım etmek üzere tasarlanmış bir izleme aracı olan iş birliği ve doğrulama tekniği uygulandı. Bu, onay sürecinin ilerlemesini sağlar ken, ayrıca genişlemenin artan tedbirleri ve karmaşıklığını da vurguladı. Bulgaristan ve Romanya'nın üye devlet olması bazı nedenlerden dolayı önemliydi. AB'nin Karadeniz'deki varlığını genişlet ti, jeopolitik etkisini artırdı ve Doğu Avrupa'ya olan bağlılığını gösterdi. Ayrıca, ek büyümenin iç uyum ve güvenilirlikle dengelenmesi gerektiği fikrini tekrar pekiştirdi. Eski üye devlet lerdeki kamuoyu güvensizleşti. Göç, organize suç ve fonların kötüye kullanımı endişeleri siyasi söylemde yükseldi. Yine de bu iki ülke de demokratik ve ekonomik kalkınmada önemli gelişme kaydetti ve üyeliğin dönüştürücü gücü teyit edildi.

Bir Temmuz iki bin on üçte Hırvatistan, AB'ye katılarak yirmi sekizinci üye devlet oldu. Bu kabul, on yıldan fazla süren reform ve müzakerelerin doruk noktası olup, ça tışma sonrası kalkınma ve Yugoslav savaşlarının mirasından arınma isteğinin güçlü bir kanıtıydı. Hırvatistan'ın üyelik yolu, önceki kabullerden daha karmaşık ve zorluydu. Savaş suçlarıyla yüzleşmek, eski Yugoslavya i çin Uluslararası Ceza Mahkemesiyle iş birliği yapmak, yasal ve idari sistemleri elden geçirmek şarttı. Bu titiz süreç, AB'nin gelişen standartlarıyla adalet ve hesap verebilirlik sözünün bir kanıtıydı. Hırvatistan'ın ka bulü, Batı Balkanlar için dikkat çekiciydi. Bölgesel istikrarsızlık ve belirsizliğe rağmen, sürdürülebilir reform yoluyla üyeliğin mümkün olduğunu gösterdi. Ülkenin deneyimi bölgedekiler için bir örnek olurken, bir yandan da artan genişleme yorgunluğuyla çakıştı.

Üye devletlerdeki ekonomik krizler, yükselen popülizm ve iç bölünmeler, ek büyümeye olan ilgiyi azalttı. Hırvatistan'ın katılımı, Güneydoğu Avrupa entegrasyonu sonucundaki stratejik çıkarı tekrar gösterdi. Üye devlet sayısı arttıkça, ek büyüme yükselen bir direnç ve endişeyle karşılaşmaya başladı. Bu olgu hem iç hem de dış zorlukları yansıtıyordu. İçeride, yeni üyeleri benimseme zorluğu vardı. Ekonomik eşit sizlikler, göç akışları ve kurumsal tıkanma, yeni devletleri etkili şekilde entegre etme kapasitesinde tartışmalara yol açtı. İki bin sekiz mali krizi ve ardından gelen kargaşa, dikkati ve kaynakları sürekli katılımdan uzaklaştır dı. Aynı zamanda, başta Macaristan ve Polonya olmak üzere bazı üye devletlerde demokratik gerileme endişeleri oluştu. Bu ülkeler, yargı bağımsızlığını baltalamak, medya özgürlüğünü kısıtlamak ve normlara müdahaleyle suçlandı. AB'nin paradoksu, aday ülkelerde demokrasiyi teşvik ederken kendi içinde onu korumakta zorlanmasıydı.

Dışarıdan AB üyesi olmanın cazibesi bazı ülkeler için azalmaya başlarken, bazılarını da yavaş yol yüzünden hayal kırıklığı na uğrattı. Üyeliğin bir zamanlar güçlü olan hayati değişim etkisi azalmış gibi görünüyordu. Kıtadaki popülist hareketler de göç, kültürel erime ve egemenlik kaybı korkularına odaklanarak konuyu daha karmaşık hale getirdi. Birleşik Kral lık'ın resmen iki bin yirmide tamamlanan ayrılışı, ilk kez bir üye devletin AB'den çıkışı anlamına geldi. Brexit hem sembolik hem de pratik açıdan kapsamlı sonuçları olan önemli bir olaydı. Brexit'in başlıca nedenleri arasında göç, egemenlik ve e konomik düzenleme endişeleri vardı. Brexit, büyük zorluklar yarattı. Özellikle bütçe katkıları ve yasal uyum olmak üzere iç dengeleri bozdu. Çekilme sürecinde AB'nin birleşik müzakere duruşu, birliğin uyumu ve kararlılığını güçlendirdi.

END OF DICTATION.